

BRANNY (3) *ai*

branny (2), **bronny** (1); *branny Murm, BartBydg; bronny Leop.*

Teksty nie oznaczają pochyleń.

pl N m pers bronni (1). ◇ subst brann(e) (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVII(XVIII) w.

Przymiotnik od „brana” (3) :

a. *Będący częścią bramy, związany z bramą (2) :*

Zestawienia: »krata branna« (2): Pensiles clathri, Schutzgitter Kraty branne Pensiles caractae idem Murm 28 [idem] BartBydg 110b.

[praw. »cło bronne« = opłata za wjazd do miasta przez bramę: Cła [Bronnego] Mołtowego/ álbo Wodnego ktoby nieoddał/ weczwornałob to nagrodzi. SzczerbSpecSax 49.]

b. *W funkcji rzeczownika; strażnik pilnujący bramy; custos portae Cn (1) : Szli tedy bronni [portarii]/ y oznámili to ná páłacu Krolewłkim wólędy wnątrz. Leop 4.Reg 7/11.*

Synonimy: a. odźwierny, wrotny.

ZZie